

РОЗДІЛ 1

Чарлз Брамвелл Броклі вирушив до Брайтона о 14:42 зі станції Лондон-Бридж. Він подорожував сам і квитка не потребував. Бляшана коробка з-під печива «Huntley & Palmers», що стала його тимчасовим притулком, небезпечно захиталася на краю сидіння, коли потяг різко загальмував на зупинці Гейвордс-Гіт.

Та щойно коробка нахилилася, щоб звалитися на підлогу, її підхопили чийсь дбайливі руки.

Як добре повернутися додому. Падуя — старовинна вілла у вікторіанському стилі зі спадишим ганком, який обрамлюють зарості жимолості і клематиса. З-під променів яскравого полуденного сонця чоловік пірнув до прохолодного передпокою, тут його вітали відлуння безлюдного будинку та пахощі троянд. Він опустив свою валізу на підлогу, поклав ключі в столик, повісив панаму на вішак для капелюхів. Чоловік страшенно втомився, проте спокій цього будинку наснажував його. Спокій, але не тиша.

Цокав старовинний годинник, крєктав холодильник не найновішої моделі, а десь у саду співав чорний дрізд. Новітні технології тут не мали голосу: ні комп'ютера, ні телевізора, ні DVD чи CD плеєрів.

10 Єдині засоби зв'язку із зовнішнім світом у Падуї — старий телефон з бакеліту й радіо. На кухні чоловік відкрутив воду, почекав, поки вона стане крижаною, і набрав собі склянку. Надто рано для джину з лаймом і надто спекотно для чаю. Лора вийшла, але вона залишила записку й салат із шинкою в холодильнику йому на вечерю. Така турботлива дівчинка. Він пожалливо випив воду. Потім повернувся в передпокій, дістав з кишені ключ і відчинив важкі дубові двері. Чоловік підхопив з підлоги валізу й увійшов до кімнати, обережно причинивши за собою двері. Полиці і шухляди; полиці і шухляди; полиці і шухляди — три стіни щільно заставлені до самої стелі. Кожна полиця розсідається від речей, кожна шухляда повна до краю: ця сумна колекція є результатом сорока років збирання, маркування та дбайливого зберігання. Мереживні панелі на французьких вікнах у кабінеті розсіювали занадто яскраве полудневе сонячне світло. Єдиний промінь, що пробирався знадвору, прорізав морок; на світлі кружляли блискучі іскри пилу. Чоловік дістав коробку з-під печива «Huntley & Palmers» і поставив її на масивний стіл із червоного дерева — єдине вільне місце в кімнаті. Піднявши кришку, він дослідив вміст своєї знахідки — блідо-сірий крупнозернистий пісок. Такий самий він розвіяв багато років тому в трояндовому саду позаду будинку. Але чи могли це справді бути людські останки? На сидінні в потязі? У коробці з-під печива? Чоловік закрив коробку. Він намагався віддати коробку на станцію, але контролер, який перевіряв квитки, запевнив його,

що це просто сміття, і порадив викинути її в найближчу урну.

— Ви здивуєтеся, скільки сміття люди залишають у потязі, — сказав він, відпихаючи коробку від себе.

Навряд чи щось у цьому світі могло здивувати Ентоні, але його досі зворушували загублені речі, неважливо, великі чи малі. Він дістав із шухляди коричневий обгортковий папір й авторучку золотистого кольору. Акуратно записав на папері чорним чорнилом спершу дату і час, потім незвичайне для такої знахідки місце:

Коробка з-під печива «Huntley & Palmers», імовірно, з людськими останками. Знайдено в шостому вагоні від голови поїзда з Лондон-Бридж до Брайтона о 14:42.

Особа покійного невідома. Благослови Господь його душу, хай спочиває з миром.

Ентоні лагідно погладив кришку коробки перед тим, як знайти її місце на одній з полиць і обережно поставити її туди.

Передзвін годинника в коридорі нагадав, що вже час для джину з лаймом. Ентоні взяв з холодильника лід і лаймовий сік і виніс їх на веранду на срібній тазі разом із зеленою коктейльною склянкою й невеликою тарілкою оливок. Він не відчував голоду, але сподівався, що оливки розбудять його апетит. Не хотілося розчаровувати Лору, вона так старалася, готуючи для нього салат. Він поставив тазу й відчинив

вікно в сад. Поблизу стояв грамофон — гарна старовинна дерев'яна річ із широкою золотовою трубою. Ентоні підняв голку й акуратно поклав її на коричневу пластівку. Голос Ела Боуллі¹ полинув у сад, змагаючись зі співом чорного дрозда.

Лише від згадки про Вас...

Їхня пісня. Ентоні зручно влаштувався в шкіряному кріслі. Високий, зграбний, зараз уже дещо змарнілий. Коли був молодший, його вага відповідала зросту, тож мав гарне тіло, але з роками почав усе більше худнути, тепер шкіра зовсім прилипла до кісток. Він цокнувся з жінкою, чию фотографію в срібній оправі тримав в іншій руці: «Будьмо, моя люба».

Ентоні відпив ковток свого напою і з любов'ю поцілував холодне скло над фотографією перед тим, як поставити рамку на стіл біля свого крісла. Жінка на фото не була красунею в класичному розумінні: молода, з хвилястим волоссям і велетенськими темними очима, які сяяли, немов зірки, навіть на цій старій чорно-білій світлині. Здавалось, вона тут, незважаючи на всі ті роки, що минули, і її присутність досі хвилювала Ентоні. Вона померла сорок років тому, але жила в його серці. Завдяки її смерті він знайшов своє покликання. Саме ця жінка зробила Ентоні Пардью Хранителем забутих речей.

¹ Британський співак, якого вважають найпопулярнішим артистом 1930-х років. (Тут і далі примітки перекладача, якщо не зазначено інше.)